

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);
typed to Word Document by kmitl@usa.net;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (27/05/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

พล นิกร กิมหงวน

ตอน

ผู้พิชิตเมีย (ตอน 2)

ป.อินทรปาลิต

บ้าน “พัชรารมณ์”

ก่อนเวลา ๑๑.๐๐ น. เล็กน้อย “คาดีลแล็ค” เก่งคันทงาม ซึ่งขับโดยเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ได้คลานเข้ามาในบ้านอย่างเข้มช้าและตรงมาหยุดที่หน้าบันไดตึก

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ พาดตัวลงมาจากที่นั่งคนขับเดินก้าวฉับๆ ขึ้นบันไดตึกเลยเข้าไปในห้องโถง ในเวลาเดียวกันนี้เอง นันทา, นวลลออ, ประภาและประไพกำลังนั่งรวมกันอยู่บนโซฟาตัวใหญ่ในท่าทางหงอยเหงา

ท่านเจ้าคุณตรงเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าสีนางแล้วยิ้มให้

“เฮ้ย-อามีข่าวดีไวยายายนัน มีข่าวดีสำหรับแกทั้ง ๔ คน”

“ข่าวดีอะไรคะคุณอา” นันทาทถามโดยเร็ว

“อาพบยายลิ่งสีคนนั้นแล้ว”

สีนางผุดลุกขึ้นพร้อมๆ กันแสดงท่าทางตื่นเต้นยินดีอย่างยิ่ง

“คุณพ่อ” ประไพร้องเสียงหลง “พบกรที่ไหนคะ”

“ข้างห้องยายหอม”

“โอ๊ย” ประไพร้องลั่น “ไปไปอยู่ที่นั่นล่ะคะ”

ประภาว่า “คุณพ่อพูดเล่นหรือเปล่านั้น พวกเรากำลังลุ่มใจคิดถึงพ่อจะตายอยู่แล้วคะ หายหน้าไปตั้งครึ่งเดือนแล้ว”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ยิ้มเล็กน้อย ท่านยกมือตบศีรษะนวลลออเบาๆ แล้วกล่าวว่า

“แกคิดถึงยายหงวนหรือเปล่ายายนวล”

“คิดถึงคะ โธ-พ่อของหนูทุกคนทำไมหนูจะไม่คิดถึงคะ”

“ถ้าเช่นนั้นพวกแก ๔ คนขึ้นไปแต่งตัวเดี๋ยวนี้ อาจจะพาไปหายายลิ่งสีตัวนั้น มันไปเช่าบ้านอยู่ข้างๆ ห้องนางหอม ยายหงวนชายก๊วยเตี้ยวต้ม เจ้าพลชายกาแพ เจ้ากรปลอมตัวเป็นแขกชายถั่วมันๆ ดิเรกชายข้าวแกงแบบไทย”

นันทาหน้าจ้อย

“ทำไมคุณอาไม่ชวนกลับบ้านล่ะคะ โธ-ไม่น่าจะไปตระกำลำบากอย่างนั้นเลย”

“อาชวนแล้ว เจ้าสีคนนั้นมันยังไม่หายโกรธพวกแก มันบอกว่ามันจะกลับมาอยู่บ้านก็ต่อเมื่อพวกแกไปกราบไหว้วินวอนลูกะโทษเสียก่อน”

ประไพร้องไห้โฮ หล่อนยกหลังมือเช็ดน้ำตาพลางสะอึกสะอื้น แล้วกล่าวกับพรรคพวกของหล่อนด้วยเสียงร้องไห้

“รีบไปกันเถอะคะ หาดอกไม้รูปเทียนไปด้วย จะได้ขอขมาเขาให้สัญญากับเขาว่าที่หลังเราจะไม่ข้อมเขาหรือรุนแรงกับเขาอีก ฮือ ฮือ ไปอยู่ใกล้ห้องกาหรีก็คงไม่แคล้วได้เมียกาหรี”

ประภาจู้ยี้ปากคุณองสาวของหล่อน

“อย่าร้องไห้นานองไฟ โตเป็นควายแล้วยังขี้แยอีก ไป-รีบขึ้นไปแต่งตัวเถอะพวกเรา”

สีนางพากันวิ่งเหยาะๆ ขึ้นบันไดไปชั้นบน สวนทางกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดที่ชั้นบนได้นั้น

“อะไรกันไวย” คุณหญิงวาดเอ็ดตะโร

สีนางหยุดชะงัก ประโพล่าวกับคุณหญิงวาดอย่างล่ำลือลึง

“คุณอาขา คุณพ่อพบตำแหน่งพั่วๆ ของพวกเราแล้วคะ ไปหากินอยู่ที่ชอยกลางบางกะปิ“

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อ้าปากหวอ

“หา ไปคุมช้องแถวนี้ยังงั้นหรือ“

นั้นท้าวว่า “เปล่าคะ คุณอาบอกว่ไปขายของแบบหาบเร่ พวกเราจะไปปรับตัวเอากลับมาบ้านเดี๋ยวนี
แหละคะ“

คุณหญิงวาดพูดขึ้นทันที

“งั้นเรอะ เอาตัวมาให้ได้นะ พวกเจ้าต้องใช้ไม้หนวมอย่าใช้ไม้แข็งเป็นอันขาด อากลุ่มใจเป็นห่วงอายลึง
สีคนนั้นจนแทบจะเป็นบ้าอยู่แล้ว จะไปด้วยก็ไม่มีใครสบาย แดดมันร้อนจัดอย่างนี้ประเดี๋ยไปเป็นลมกลางทาง
รีบไปกันเถอะลูก“

สีนางต่างวิ่งแข่งกันขึ้นบันไดไปชั้นบนของตัวตึก เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ จูงมือภรรยาอดรักของท่านลง
บันไดมาข้างล่าง

ในชั่วโหมงเดียวกันนั่นเอง “คาติลแล็ค“ เก่งก็ย้อนกลับมาที่ชอยกลางอีกครั้งหนึ่ง ประโพล่าวหน้าที่เป็น
คนซบนิ่งคู่กับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ส่วนนั้นท้าว, นวลลออและประกาณั่งอยู่ตอนหลังรถ สีนางกระสับกระส่ายไปตาม
กันในท่าทางร้อนรนกระวนกระวายใจ

ขณะนั้นใกล้จะเที่ยงแล้ว อาหารแพงลอยและหาบเร่ของสี่สหายกำลังจำหน่ายขายดีมาก สาวๆ หน้า
แจ่มจ้าหาคคนซึ่งล้วนแต่เป็นสาวของเจ้หนอม นั่งรวมกลุ่มกันอยู่ที่โต๊ะๆ หนึ่ง กำลังรับประทานก๊วยเตี๋ย,
ข้าวแกงหรือเครื่องต้ม นิกเรแขกปลอมไม่ยอมขายถั่วถั่วโอกาสมานั่งจับสาวน้อยหน้าแจ่มคนหนึ่ง

“หนูจำ เลิกเป็นกาหรีเสียทีเถอะนะคนดี น้าจะเลี้ยงหนูเป็นเมียน้อยเอาไหมละ น้าจะให้เงินใช้เดือนละ
พันบาท เช่าบ้านให้้อยู่อย่างสบายเลย โถ-คนดีของน้าน้ารักออกอย่างนี้ปากนิคจุมุกหนอยแล้วก็สงบเสงี่ยม
เจียมตัว“

สาวน้อยเจ้าของร่างอวบอด้ย้มให้เขา

“คุณอย่ามาหลอกให้หนูหลงมหนอยเลยคะ คนอย่างหนูใครเขาจะเลี้ยงเป็นลูกเป็นเมียคะ“

“คาติลแล็ค“ เก่งแล่นมาหยุดริมทางใกล้ๆ กับร้านของคณะพรรคสี่สหาย เจ้าแห้วกำลังช่วยเสี่ยหงวน
เช็ดขามก๊วยเตี๋ย พอแลเห็นสีนางเจ้าแห้วก็นัยน์ตาเหลือกริบบอกกิมหงวนทันที

“รับประทานคุณแม่ทั้งสี่มาแล้วครับ“

อาเสี่ยค่อยๆ เยกหน้าขึ้นมองดู แต่แล้วเขาก็ทำเป็นไม่สนใจ พลกับนิกเรและ ดร. ดิเรกก็เช่นเดียวกัน
ไม่มีใครสนใจกับท่านเจ้าคุณปัจจนึกฯ และสีนางเลย

นั้นท้าว, นวลลออ, ประภาและประโพล่มองดูคณะพรรคสี่สหาย แล้วทอดสายตาไปที่โต๊ะสาวๆ ลูกศิษย์
ของเจ้หนอม นั้นท้าวกล่าวกับประโพล่เบาๆ

“เห็นไหมน้องโพล่ กรกำลังทำเจ้าชู้กับนั่งพวกนั้น“

ประโพล่ขบกรามกรอด

“ซำมัน โพล่ต้องซำมัน“

เจ้าคุณปัจจนึกฯ มองดูธิดาคนเล็กของท่านอย่างแปลกใจ

“ซำใครวะ“

“ซำนั่งพวกนั้นนะซีคะ“

“จะเก่งมากไปละกระมัง“

ครั้นแล้วเจ้าคุณปัจจนึกฯ ก็พาสีนางลงมาจากรถเก๋งคันงาม ประโพล่ดึงหลาวทองเหลืองที่เหน็บไว้ใต้ขอบ
กระโปรงออกมาถือกระซบมัน นั้นท้าวแลเห็นเข้าก็ใจหายริบแย่งหลาวทองเหลืองอันนั้นมาถือไว้และเก็บไว้ใน
กระเป๋าเงินของหล่อน

“การใช้กำลังหรืออาวุธเป็นการกระทำของคนป่าเถื่อน ใจเย็นๆ น่าน้องโพล่“

ประโพล่จ้องตาเข้มน้องโพล่ที่โต๊ะนิกเรซึ่งแม่สาวงามร่างอวบอด้ย้มคนนั้นกำลังใช้ตะเกียบคีบหมูในขาม
ก๊วยเตี๋ยป้อนให้แขกปลอม

“ดูซีพีนัน” ประไพเอ็ดตะโร “มันบาดตามาดใจเหลือเกิน ถึงกับออเซาะกันต่อหน้าต่อตาอย่างนี้
ทนไม่ไหวแล้วคะ เสียผืนสักหนึ่งตันดีกว่าเสียตัวให้คนอื่น”

นวลล่อว่า “เบาๆ ค่ะคุณไฟ ชายหน้าเขา”

ประไพยิ่งส่งเสียงดังกว่าเก่า

“ไม่ขายละคะ ลงหิ้งขึ้นมาแล้วไฟเห็นข้างเท่าหมู”

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง สาวกของเจี๋หนอมทั้ง ๕ คนต่างพากันมองดู ๔ นางอย่างหวาดหวั่น และแล้ว
แม่จนทราตรีนางหนึ่งก็กระซิบกระซาบกับเพื่อนๆ ว่า

“เปิดเถอะเว้ยพวกเรา ดีไม่ดีถูกตบเสียรังวัดไปเปล่าๆ อ๊วบอกแล้วว่าว่าคุณทั้งสี่คนนี่มีเมียแล้ว
ใครไม่ไปอ๊วไปก่อนละไวย” พุดจบหล่อนก็รีบลุกขึ้นเดินเสียงไปจากที่นั่น เพื่อนๆ ของหล่อนต่างย้อยๆ กันลุกขึ้น
ล่าถอยไปทันที

นวลล่อพาคณะพรรคของหล่อนบุกเข้ามายืนหน้าหีบท้ายเดี่ยว เด็กหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหีบกำลัง
รอกท้ายเดี่ยวที่อาเสี้ยวกำลังทำให้ เสียหงวนทำเป็นไม่สนใจก้มหน้าก้มตาปรุงท้ายเดี่ยวแห่งซึ่งอยู่ในบันไดที่เด็กหนุ่ม
เอามาซื้อ เจ้าแห้วยืนตัวลั่นนั่งงกหน้าซีดเผือดด้วยความเกรงกลัวสิ้นนาง

“เฮียขา” นวลล่อกล่าวทักเสี้ยวงวนอย่างยิ้มแย้ม “นวลซื้อบั้งชายไหมคะ”

กิมหงวนเงยหน้าขึ้นมองดูเมียของเขา

“คุณต้องการอะไร เชิญนั่งก่อนซีครับ”

นวลล่อยิ้มอ่อนหวาน

“แหม-ทำเป็นว่าเมียเป็นคนอื่นยังงั้นแหละ หายโกรธนวลเสียทีนะคะ ต่อไปนี้พวกเราจะไม่ล่วงเกินเฮีย
และคุณทั้งสามอีกแล้ว นวลกราบขอประทานโทษนะคะ”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้ แต่แล้วก็หยุดยิ้มพุดกับตนเองดังๆ

“ใจแข็งไวย”

นวลล่อมองดูหีบท้ายเดี่ยวแล้วหยิบลูกชิ้นสองสามลูกใส่ปากเคี้ยว อาเสี้ยวชักฉีกก็เอ็ดตะโรลั่น

“นี่ของขายนะครับคุณ ไม่ใช่ทำไว้ให้คุณกินฟรี”

นวลล่อหัวเราะ

“แหม ใจร้ายจังเฮียขา หวงกระทั่งเมีย”

“ใคร ใครเป็นเมียผม ผมไม่เคยมีเมีย พวกเราล้วนแต่เป็นชายโสด คุณอย่ามาเกี่ยวผมเลย ขาอ่อนผม
คุณก็ไม่ได้เห็น”

“โถ-ทีขาอ่อนนวลเฮียยังดู ยังกูลบล้ำได้”

กิมหงวนยิ้มอีก หันไปทางพลแล้วร้องขึ้นดังๆ

“น่ากลัวตบะแตกละไวย”

นันทาแยกไปหาพล ประภาแยกไปหา ดร. ดิเรก ส่วนประไพเดินไปที่โต๊ะตั้งกระจาดถั่วมันๆ แล้วหยิบ
ถั่วมันๆ ใส่ปากเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย นิกรลุกขึ้นวิ่งเหยาะๆ เข้ามาหาเมียของเขา

“เฮ้-ฮีนี่หยิบกินท่ามะไร”

ประไพหัวเราะคิก

“บั้งขา บั้งเป็นแขกซิคหรือแขกปาทานคะ”

นิกรอมยิ้ม

“ไม่ใช่หน้า ฮีนี่จันเป็นแขกต่อคะริาบ”

“อ้อ พวกเดียวกับแขกตามดอยนะซีคะ”

นิกรยกมือตีประไพดังเพียะ

“ฮีนี่กินฟรีไม่ได้น่า ต้องซื้อ”

“พั่วเมียกันไม่ต้องซื้อหอรอกคะ” แล้วหล่อนก็หันไปทางเจ้าคุณปัจจุบันๆ “มานี่ซีคะคุณพ่อ มาทานถั่ว
ซีคะ ไล่ลมในท้องดีคะ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินเข้ามาหาลูกสาวคนเล็กของท่าน ขณะนี้ประกากำลังงอนง้อ ดร. ดิเรก หล่อน
ทรุดตัวลงนั่งบนร้านขายข้าวแกง แล้วประนมมือไหว้เขาในท่าทางที่น่ารักน่าเอ็นดู

“ดิเรกขา กลับไปบ้านเถอะนะคะ เมียคิดถึงพี่ใจจะขาดแล้ว เมียกราบทำขอโทษเถอะคะ เท่าที่เมียเคย
ตบตีพี่และข่มขู่พี่มาแต่ก่อน กลับไปบ้านนะคะ แล้วภาจะให้ดิเรกตีภาบ้าง“

นายแพทย์หนุ่มลั่นศีรษะ

“โน-ฝรั่งยอมให้ข่มขู่มานานแล้ว เลิกกันที โอจะมีเมียใหม่ เลือกลงผู้หญิงที่อ่อนหวานไม่ข่มขู่พี่“

ประกาแกล้งบิบน้ำตาร้องไห้

“ฮือ-ฮือ อุตส่าห์มางอนง้อแล้วยังไม่ยกโทษให้ ยังง้อเป็นมายังเมียเสียเถอะ ดิเรกขา เมียคงตรอมใจ
ตายแน่“

ดร. ดิเรกหน้าจ้อย เต็มไปด้วยความสงสารเมียรักของเขา

“โอ-ดาลัย วาย อาร์ ยู คราย.....“

“โอ แอ้ม ซอริ ฮือ ฮือ“

ดร. ดิเรกถอดเมียรักของเขาทันที

“นิ่งๆ ฝรั่งเลิกขายข้าวแกงกลับบ้านเดี๋ยวนี้แหละ“

เสีหงวนตะโกนมา

“ใจแข็งซีไวยหมอ“

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแห้งๆ มองดูกิมหงวนแล้วตอบว่า

“อ่อนเปียกแล้วไวย ฝรั่งเห็นน้ำตาแล้วใจอ่อน“

ขณะนี้นั้นตากำลังประจบประแจงงอนง้อขอคืนดีกับพล

“พลเจ้าขา ธรรมชาติผัวเมียก็เหมือนลื่นกับพื้นมันก็ต้องกระทบกระทั่งกันบ้าง กลับไปอยู่บ้านเถอะคะ
เปิดโอกาสให้ฉันได้ปรนนิบัติรับใช้พลบ้างซีคะ การทุบตีหรือข่มขู่พลนั้นจะไม่ทำอีกแล้ว เอาไปสาบานหน้าวัด
พระแก้วเดี๋ยวนี้ก็ได้คะ“

พลชงกาแฟพลาฟงพุดพลาฟง

“ผู้หญิงมักจะเป็นอย่างนี้ ตบหัวแล้วก็ลูบหลัง“

นันทายิ้มแหย

“ด่าเถอะคะพล ด่าว่าเมียมันดีอย่างไรนยอมทั้งนั้น ขอแต่ให้กลับไปอยู่บ้าน เป็นผัวที่ตีปกปักอารักขา
เมียต่อไปก็แล้วกัน“

พลชักใจอ่อน ซ้ำเลื่อมมองดูนันทาแล้วยิ้มเล็กน้อย เขาวางที่ชงกาแฟลงบนโต๊ะแล้วเดินออกไปจากที่นั่น
พลเข้าไปยืนใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งห่างจากร้านของเขาราว ๒๐ เมตร แล้วตะโกนเรียกคณะพรรคของเขา

“เฮ้ย ประชุมด่วนไวยพวกเรา เปิดประชุมวิสามานญไวย กันมีญัตติด่วนที่จะเสนอ“

นิกรกับดร. ดิเรกและอาสาเสีหงวนต่างผละจากเมียรักของตนเดินเข้าไปหาพล สีนางกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ
เดินไปนั่งที่โต๊ะว่าง เจ้าแห้ววิ่งไปที่ร้านเครื่องดื่มของพลจัดแจงเปิดน้ำอัดลมบริการสีนางกับ เจ้าคุณปัจจนิกฯ

พลมองดูหน้าเพื่อนเกลอทั้งสามแล้วกล่าวว่า

“ว่าไวย ไวย เห็นหน้าเมียรักใจอ่อนเสียแล้ว“

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ออไร ไวกี้เช่นเดียวกัน กลับไปบ้านเถอะหรือเรา จากมาครึ่งเดือนก็ทรมาณจิตใจพอแล้ว“

กิมหงวนว่า “เราต้องไว้เหลี่ยม ต้องเล่นตัวไว้ก่อน กันนะคิดถึงนวลใจแทบขาดแต่ต้องไว้เชิงชาย
อย่าเพิ่งกลับเลยวะ แกล้งทรมาณเมียรัก เราอีกสักสองสามวัน ขณะนี้เราชนะแล้ว เราคือผู้พิชิตเมีย เป็นครั้งแรก
ที่เมียรัก ของเรารองง้อเราอย่างน่าสงสาร แต่ก่อนไม่เคยง้อเลย“

นิกรเห็นพ้องด้วย

“จริงไวย ต้องทนอยู่ที่นี้อีกสักอาทิตย์เป็นอย่างน้อย แต่ว่า...ทำยังไงดีถึงจะให้เมียรักกลับไปบ้าน
หล่อนคงจะนั่งหู่ซื่ออยู่ที่นี้จนค้ำ บางทีก็อยู่กับเราเสียด้วย บ้านมันเล็กห้องมันแคบอยู่อย่างไรกัน“

ดร. ดิเรกมองซ้ายมองขวาแล้วออกความคิดอย่างแยบคาย

“ไล่หล่อนกลับบ้านง่ายนิดเดียว กันจะเลี้ยงข้าวแกงเม็ยๆ ของเราคนละจาน แล้วเอายาถ่ายที่ร้ายแรงกว่าสลอดใส่ลงไปในงานข้าว เมื่อหล่อนกินเข้าไปเพียงสองนาทีกะ เม็ยๆ ของเราก็ต้องรีบขึ้นรถกลับบ้าน ม่ายก็ขายหน้าพวกเรา“

สี่สหายต่างหัวเราะขำพร้อมๆ กัน

“เอาเลยหม้อ“ กิมหงวนพูดพลางหัวเราะพลาง “แยกย้ายกันไปทำงานประจำหน้าที่ไว้ยพวกเรา ต้องทำเล่นตัวไว้ก่อน ไหนๆ แต่มคูเราเป็นต่อแล้ว“

ครั้นแล้ว คณะพรรคสี่สหายก็ปิดประชุมเดินแยกย้ายกันไปย้งร้านของตน สี่นางหน้าจ้อยไปตามกันนั่งมองดูผิวๆ ของหล่อนและทำตาสลัดห้อยน่าสงสารเพราะสิ้นฤทธิ์ ประไพร้องไห้อีก เจ้าคุณปัจจนิกฯ ปล่อยให้คนเล็กของท่าน

“เฮย ไม่ต้องร้องไห้ นายายไฟ พ่อรับรองว่าอ้ายพวกนี้จะต้องกลับไปอยู่กับพวกแกในวันนี้ แต่ละคนใจอ่อนแล้ว“

ประไพสะอื้น

“ไปกลัวว่าใครได้เม็ยกาหรีแล้วนะซีคะ กรไม่ได้แสดงความสนใจกับไฟเท่าใดเลย“

นั่นทว่า “เอาซึ่งก็แล้วกัน พวกเรานั่งอยู่ที่นี้แหละ ถ้าเขาไม่กลับเราก็ออยู่กับเขาที่บ้านนี้“

นวลล่อเห็นฟ้องด้วย

“ดีทีเดียวคะ เขาราคาญหรือใจอ่อนก็ยอมกลับบ้านกับเรา อันที่จริงผิวๆ ของเราเขาเก่งนะคะ นึกว่าเขาจะช่วยตัวเองไม่รอด เราดูหมิ่นเขาที่แท้เขาทำได้ทุกอย่าง ดูซีคะคุณภา คุณหมอดักข้าวแกงอย่างแคล่วคล่องคุณพลชงกาแพ่นาดู เฮียก็ทำก๊วยเต็ยว่องไวราวกับว่าเคยขายก๊วยเต็ยมาแต่ก่อน“

ดร. ดิเรกร้องเรียกเจ้าแห้วให้ไปหาเขา แล้วดิเรกกับเจ้าแห้วก็ช่วยกันถือจานข้าวราดแกงเดินไปที่โต๊ะสี่นางกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ นายแพทย์หนุ่มกับเจ้าแห้ววางจานข้าวลงเบื้องหน้าสี่นางและท่านเจ้าคุณ

“ผมยินดีเลี้ยงพวกคุณๆ ลองทานข้าวแกงฝีมือห้วนอกบ้างซีครับ ฝีมือแกงไก่ของผมท่านมหาราชชาจันทรกุมารยังเคยรับสั่งชมเชย“

“มหาราชชามาอีกแล้ว“

นวลล่อกล่าวถาม ดร. ดิเรก

“นี่ผองอะไรคะสี่สาวๆ อยู่ในแกง“

ดร. ดิเรกใจหายวาวรีบพูดกลบเกลื่อนทันที

“อากาศมันหนาวกระทันหันเป็นไซ้ครับ“

นั่นทว่ากล่าวกับพรรคพวกของหล่อน

“ทานซีคะพวกเรา ลองทานข้าวแกงคนละจาน ประเด็ยจะได้ลองก๊วยเต็ยฝีมืออาเส็ย“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หยิบช้อนตักแกงใส่ปากเค็ยอย่างเอ็รดีอ่อย

“อือ-ไม่เลวไยดิเรก ฝีมือแกงของแกอยู่ยในชั้นดีทีเดียว แต่ว่า....เนื้อไก่อมันเหน็ยไปหน้อยไย“

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

“ทุกคนเชิญรับประทานให้เต็มทีนะครับ ประเด็ยผมจะจัดก๊วยเต็ยมาให้อีก แล้วก็เครื่องดีม ก่อนที่คคุณๆ จะกลับบ้านเราจะแจกถั่วมันๆ ให้อีกคนละห่อจะได้รับประทานในรถ“

ประไพยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

“หมอขา ใจคอกะทิ้งพี่ภาจริงๆ หรือคะนี่“

ดร. ดิเรกโบกมือ

“กรุณาจดพูดเรื่องส่วนตัวครับ ผมกับเพื่อนๆ ตั้งใจกันแล้วว่าเราจะอยู่ยเป็นโสดไปจนตาย“

ประภาหัวเราะชอบใจ

“ถ้ายังงั้นพวกเราก็จะก่อกวณความสงบสุข ยึดที่มั่นอยู่ยที่นี่จนกว่าดิเรกกับคุณพลคุณนิกรและอาเส็ยจะปรองดองกับพวกเรา ผู้ชายอาไรร้าย เม็ยอุตสาห์ตามมวงอนจ้อขอคืนดียังทำเล่นตัว“

นายแพทย์หนุ่มหมุนตัวกลับเดินไปหาพลซึ่งกำลังยืนสนทนากับเส็ยหงวนและนิกรอย่างกระซิบกระซาบเมื่อ ดร.ดิเรกเข้ามาร่วมกลุ่มสามสหายก็พากันมองดู ดร. ดิเรกอย่างชื่นชม

“ยาของแกที่ใส่ไปในแกงไก่ได้ผลแน่นอนหะมอ“ พลถามยิ้มๆ

“อไร ได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์และภายใน ๕ นาทีเท่านั้น ก็นั่งใจจะมาใส่ให้เจีหมอมที่ถือโอกาสกินฟรี
ทุกๆ วัน ยาของกันขานานี่มีอำนาจร้ายแรงกว่าสลอดหลายเท่า คอยดูก็แล้วกัน“

นิกรเพลอตัวหัวเราะออกมาดังๆ

“บ้านเราใส่กัญแจเรียบร้อยดีแล้วไม่ใช่ฮ้ายหงวน แกลงมาเป็นคนสุดท้าย“

อาเสี่ยพยักหน้า

“เรียบร้อยแล้ว“

“ดีแล้ว เก็บกัญแจให้ตี เมียๆ ของเราและคุณพ่อจะต้องขอขึ้นไปใช้ห้องน้ำเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน แกอย่า
ยอมให้ลูกกัญแจเป็นอันขาด และต้องปฏิเสธว่าบ้านเราไม่มีห้องน้ำห้องส้วม“

เสียงนันทาร้องเรียกนายแพทย์หนุ่ม

“หโม หมอคะ“

ดร. ดิเรก รีบเดินไปที่โต๊ะสีนากับเจ้าคุณปัจจนิกฯ นันทายิ้มให้เขาและบอกว่า

“คุณอาขอข้าวราดแกงไก่อีกจานคะ“

ดร. ดิเรกทำค้อย่น ค่อยๆ หันหน้ามามองดูพ่อตาของเขา เจ้าคุณปัจจนิกฯ ส่งจานเปล่าให้

“ขออีกจานเถอะวะดิเรก“

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ตายนะครับคุณพ่อ จานเดียวก็แยะแล้ว“

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“แกกลัวพ่อท้องแตกหรือ“

“ท้องนะไม่แตกหรือครับแต่อย่างอื่นมันจะแตก“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ชมวดคิ้วย่น

“เฮ้ะ มันพูดเป็นปริศนาชอบกลโว้ย“

ประไพยื่นจานเปล่าให้นายแพทย์หนุ่ม

“ดิเรกคะ ขอแกงเนื้อให้โพลักจานเถอะคะ ฝีมือข้าวแกงเจ้านี่วิเศษเลย“

ดร. ดิเรกมองดูประไพอย่างสงสาร

“พอเถอะครับ กินจานเดียวพอแล้ว“ พุดจบเขาก็ร้องตะโกนเรียกเจ้าแห้วซึ่งกำลังล้างถ้วยกาแฟอยู่ที่
ร้านกาแฟของพล “แห้วโว้ย เอาโอเลี้ยงมา ๕ แก้ว“

“ครับ รับประทานเอาแห้งหรือเอาน้ำครับ“

ดิเรกสืมน้ำลายเอี๊ย

“โอเลี้ยงโว้ยไม่ใช่ก๊วยเตี๋ยว“

“ครับ รับประทานพริกน้ำส้มใส่ไหมครับ“

ดร. ดิเรกหันมายิ้มให้พ่อตาของเขา

“อ้ายแห้วมันช่วยอาเสี่ยชายก๊วยเตี๋ยวครับเลยใจลอยคิดว่าสั่งก๊วยเตี๋ยวอ้า--ขอโทษนะครับ มีคนมาซื้อ
ข้าวแกงผมแล้ว“ พุดจบนายแพทย์หนุ่มก็รีบเดินตรงไปยังร้านข้าวแกงของเขา

สีนากับเจ้าคุณปัจจนิกฯนั่งสนทนากันเงียบๆ จนกระทั่งเจ้าแห้วนำกาแฟดำเย็นรวม ๕ แก้วถือใส่พวง
เดินเข้ามาที่โต๊ะและเสิร์ฟให้พวกเจ้านายของเขาแล้วมองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ ซึ่งเริ่มมีอันเป็นจากอำนาจยา
อย่างรุนแรงของ ดร. ดิเรก

เจ้าคุณชมวดคิ้วนี้หัวหน้ายกมือกดท้องพลงสุดปาก

“เอ—เป็นอะไรไปวะ ปวดท้องราวกับใครบิดไส้หรือกินอาหารก่อนเวลา“

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

“รับประทานแกงไก่ทรยศกระมังครับได้แท้“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เม้มปากแน่น

“ปวดท้องจังวะ“

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานปวดท้องเฉยๆ ไซ้ไหมครับ”

“มันไม่เฉยๆ นะซี อ้า-พาข้าขึ้นไปห้องน้ำบนเรือนแกล็กหน่อยเถอะวะ”

พล, นิกร, กิมหงวนและ ดร. ดิเรกพากันเดินเข้ามาหยุดยืนหน้าโต๊ะสีนาง เจ้าแห้วเสียงออกไปให้พัน
รัศมีเท้าของพล เสียงหงวนแกล็กถามเจ้าคุณปัจจนิกฯ ว่า

“ต้องการอะไรหรือครับคุณอา”

ท่านเจ้าคุณค่อยๆ ลุกขึ้นยืนในท่าที่กระอักกระอ่วนใจ ท่านกระซิบถามอาเสียเบาๆ

“เร็วอยู่ไหน”

เสียงหงวนหน้าตื่น

“อะไรนะครับ”

“เร็วไว้ย” เจ้าคุณตะโกนสุดเสียง

สี่สหายหัวเราะคิกคักไปตามกัน อาเสียพูดพลางหัวเราะพลาง

“ไม่มีหรือครับ”

“ไม่มี” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ครางเสียงละห้อย “แล้วพวกแกทำยังไงเวลาจะถ่ายทุกข์”

นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

“พวกเราอาศัยโคนต้นกล้วยและตามที่รักทางหลังบ้านครับ คุณพ่อท้องเสียหรือยังครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เม้มปากแน่น

“ท้องนะไม่เสีย แต่ข้าศึกกำลังจะโจมตีประตูหลังบ้าน” พูดจบท่านก็สะดุ้งเฮือก “อ้อย ตายแล้วกู

อู๊ย-ตายแน่”

ทันใดนั้นเอง นันทาก็ยกมือทั้งสองข้างกอดท้องและทำหน้าที่กะเรียกระวาดเหมือนกับจะร้องไห้ หล่อนกล่าว
กับนวลลอบด้วยเสียงลั่นเครือ

“เกิดเอ็กสิเดินเสียแล้วคะคุณนวล”

“เฮ๊ย” ประไพร้องขึ้นดังๆ ยกมือกุมท้องแน่นแล้วลุกขึ้นยืนทำหน้าที่เหยงค่อค่อยๆ หันหน้ามาทาง
คณะพรรคสี่สหาย “กรขา.....พาไฟขึ้นไปบนบ้านหน่อยเถอะคะ”

นิกรลั่นหัวเราะแทบแย้ ก่อนที่จะเจาะพูดว่ากระไรนันทากับนวลลอบและประกาก็ลุกขึ้นจากโต๊ะนั้น
ทั้งสีนางยกมือกอดท้องและยืนบิบบชาแน่น สี่สหายต่างหัวเราะชอบอกชอบใจไปตามกัน

ประกาสล่าวกับ ดร. ดิเรกอย่างน่าสงสาร

“ดิเรกขา พาภาไปห้องน้ำหน่อยเถอะคะ”

“โน ห้องน้ำไม่มี”

“ว้าย” นวลลอบร้องสุดเสียงแล้วร้องไห้ “เฮียขา นวลจะคลอดแล้ว”

เสียงหงวนดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เขาม้วนชายผ้าเช็ดหน้าด้านหนึ่งให้แหลมเบียบแล้ว
ส่งให้นวลลอบ “เอ้า-นวล เอาปลายผ้าเช็ดหน้าไซ้จุมุกนิดเดียวก็หายปวดท้อง”

เจ้าคุณปัจจนิกฯยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นไซ้จุมุกข้างขวาของท่าน ทุกคนต่างจ้องตาเขม็งมองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ
ทันใดนั้นเองท่านเจ้าคุณก็ทำจุมุกอยู่แล้วก็จามเสียงลั่น

“ฮืด ชะ เฮ๊ย”

ลั่นเสียงจามข้าศึกที่ชุมนุมพลอยู่คั่นคังก็โจมตีประตูหลังบ้านของเจ้าคุณปัจจนิกฯ ทันที ท่านเจ้าคุณทำ
ปากเบะเหมือนกับจะร้องไห้ ท่านยืนบิบบชาแน่นแล้วหันไปมองดูทางหลังของท่าน คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะ
งอหายไปตามกัน

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือชี้หน้า ดร. ดิเรก แล้วพูดเสียงอ่อย

“แกตัมฉัน ตีละ....ฝากไว้ก่อน”

สีนางทำหน้าที่เล็กล็กสุดปากไปตามกัน ประไพทำตาโตเหมือนไซ้ท่านแล้วค่อยๆ หรีล่ง หล่อนยิ้มออกมา
ได้ แต่แล้วก็หยุดยิ้มทันทีทันควันสะดุ้งเฮือกสุดตัว

“พุทธีงอูด...ธรรมมั่งอูด...สังขังอูด...วาย” แล้วหล่อนก็กระโดดตัวลอยวิ่งไปขึ้นรถ “คาดีลแล็ค” เก่ง
เจ้าคุณปัจจนิกฯ วิ่งตามไปด้วย

นวลลอบ, นันทาและประกายยื่นร้องไห้บ๊อบซาแน่น นวลลอบกล่าวกับอาเสี่ยด้วยเสียงสั่นเครือ

“เฮียขา นวลขยับขาไม่ได้แล้ว ช่วยอุ้มนวลไปส่งที่รถที่ได้ไหมคะ”

อาเสี่ยเดินเข้ามาหยุดยืนชิดตัวเมียรักของเขาแล้วยกมือขวาผลักไหล่ซ้ายหล่อนคอนข้างแรงจนกระทั่ง
นวลลอบเซไปหลายก้าว

“โอ๊ย ออกมาแล้ว” นวลลอบร้องสุดเสียงวิ่งอ้าวไปที่รถเก่งคันงาม

นันทาทำใจดีสู้เสือ หล่อนปลอบใจตนเองให้เข้มแข็งแล้วยิ้มให้ประกาย

“ชะตากรรมเป็นเรื่องที่หนีไม่พ้น เราต้องต่อสู้กับความคับขันที่เกิดขึ้นแก่เราสิคะคุณภา...ฮึบ”

ประกายกมือตบหน้าอกตัวเอง

“ค่อยๆ เดินไปที่รถเราเถอะคะ ถ้ายังไงให้มันรุ่มร่ามบนรถ โอ๊ย...ตายแน่”

นันทาและประกายต่างกระโดดโหยงด้วยวิธีหนีขาทั้งสองข้างให้ชิดกัน สองนางต่างพยายามช่วยตัวเอง
จนกระทั่งมาถึงรถแล้วรีบเปิดประตูพรวดพราดขึ้นไปนั่งตอนหลังรถ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ประจำที่คนขับอยู่แล้ว
ท่านรีบสตาร์ทเครื่องบังคับ “คาดีลแล็ค” ออกแล่นและกลับรถอย่างรวดเร็ว ต่อจากนั้น “คาดีลแล็ค” เก่งก็แล่น
ออกไปจากซอยกลาง คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าแห้วต่างยกมืออุดจุมกและหัวเราะคิกคักไปตามกัน

เย็นวันนั้นเอง

ในราว ๑๘.๐๐ น. สีสหายได้นั่งดื่มเหล้าและสนทนากันภายในห้องเล็กๆ ของบ้านเช่าหลังนั้น ซึ่งห้องนี้
เป็นห้องรับแขกและห้องรับประทานอาหารในตัว มีโต๊ะเก้าอี้เหล็กหนึ่งชุด ตามผนังห้องประดับภาพลูกใจเสือป่า
หลายรูป

บนโต๊ะมีวิสกี้ตราขาว โชตาและกับแก้มสองสามจาน พ่อค้าบรรดาศักดิ์ทั้ง ๔ คนยังคงใช้จ่ายอย่าง
ฟุ่มเฟือย และมีความเป็นอยู่หรูหราโดยไม่มีภาระประหยัดเงิน

ดร. ดิเรกกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาว่า

“ถึงเวลาแล้วที่เราควรจะกลับไปอยู่กับเมียของเราเหมือนเช่นเดิม กันคิดว่าเมียๆ ของเราคงจะไม่กล้า
ทารุณโหดร้ายกับเราเหมือนเมื่อก่อน”

พลยิ้มให้นายแพทย์หนุ่มแล้วกล่าวว่า

“ดีเหมือนกันหมอ ครึ่งเดือนที่เรามาอยู่นี้กิจการค้าและผลประโยชน์ของเราคงจะยุ่งยากไม่น้อย

เป็นอันว่าเลิกค้าขายแบบเฮงชวยกันเสียที”

อาเสี่ยกิมหงวนมองดูนิกรซึ่งกำลังใช้ช้อนจิ้มแหนมในจานใส่ปากหลายต่อหลายชิ้น กิมหงวนยกมือจับ
ช้อนนิกรไว้

“เพลามีมือลงหน่อยพ่อคุณ แหนมตั้งเต็มจานแกลียดคนเดียว”

นิกรพูดเสียงคับปาก

“แหนมเขาร่อยดีวะ”

ทันใดนั้นเอง เจ้าแห้วก็เดินเข้ามาในห้องด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เขาตรงเข้ามาหาอาเสี่ยแล้วล้วง
กระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกเบ้อเริ่ม พร้อมด้วยตัวจําหนึ่งฉบับออกมาส่งให้กิมหงวนอย่าง
นอบน้อม

“รับประทานเรียบร้อยครับ”

กิมหงวนรับเงินและตัวจํานำมาจากเจ้าแห้ว

“ดีมากอ้ายแห้ว” แล้วเขาก็ส่งเงินให้เจ้าแห้วร้อยบาท “เฮ้า-ให้เอ็ง อย่าใช้เงินให้มากนักโว้ย ขณะนี้เรา
กำลังยากจน”

พล, นิกรกับนายแพทย์หนุ่มต่างพากันมองดูเงินที่อาเสี่ยวางลงบนโต๊ะอย่างแปลกใจ

“แกใช้ให้อ้ายแห้วไปจําหรือ”

เสี่ยหงวนยิ้มแป้น

“อ้อ ให้ยายแห้วเอาผ้าเช็ดหน้าไปจํานำได้เงินมาหมื่นบาท“

สามสหายอ้าปากทวอไปตามกัน พลร้องขึ้นดังๆ

“โรงจํานำบดขบที่ไหนกันวะ ถึงจํานำผ้าเช็ดหน้าตั้งหมื่นบาท“

อาเสี่ยหัวเราะ

“ก็โรงจํานำของกันนะซี กันเขียนนามบัตรถึงหลงจู้สั่งให้เขารับจํานำผ้าเช็ดหน้าของกันไว้หมื่นบาท“

นิกรตะครุบตัวจํานำฉบับนั้นขึ้นมาพิจารณา ดู แล้วเขาก็พับเรียบร้อยวางลงบนโต๊ะตามเดิม เขามองดูอาเสี่ยอย่างขบขัน

“ไม่เลวไวย อย่างนี้ไม่ต้องขายของนอนตีกุญแจตึกว่า ถึงแกไม่ถอนเงินแบ็งค์ออกมาใช้ แกเอาเงินมาจากโรงจํานำของแกมาใช้ก็ได้ เพราะแกมีโรงจํานำอยู่ในกรุงเทพฯ ตั้ง ๑๐ โรง“

เจ้าแห้วเดินไปที่หน้าต่างยื่นหันหลังพิงหน้าต่าง คอยปรนนิบัติรับใช้เจ้านายของเขา ในเวลาเดียวกันนั้นเองเจี๊หมอมก็พาตัวเข้ามาในห้อง เจ้าสำนักนางโลมแต่งกายเพียวเหมือนเช่นเคย หล่อนถือถาดไม้บรรจุกับแก้มสองจานคือกุ้งปลาหนึ่งจานและแกงเผ็ดอีกจานหนึ่ง สีสหายต่างทักทายเจี๊หมอมอย่างกันเอง

“เอาอะไรมาให้เราอีกล่ะเจี๊“

เจี๊หมอมยิ้มละไม วางถาดลงบนโต๊ะและยกจานกับแก้มออก เจ้าแห้วตรงเข้ามาที่โต๊ะหยิบถาดไปจากโต๊ะ แม่เล่าทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้เหล็กตัวหนึ่ง

“ดิฉันพลา่กุงมาให้พวกคุณคะ แล้วก็...แกงเผ็ดปลากะเบนย่าง“

สีสหายสะดุ้งเฮือกพร้อมๆ กัน

“กินเข้าไปได้เมื่อไรเล่า“ อาเสี่ยดูเจี๊หมอม

“อู๊ย-อาเสี่ยก็อยู่กับหมอกแล้วอะไรคะ คุณหมอดิเรกนะเก่งยิ่งกว่าหมอเทวดาเสียอีก เด็กๆ ของดิฉันบางคนเป็นตั้งหลายอย่างเรียกกันว่าครบเครื่อง คุณหมอดิเรกให้เข็มเดียวเท่านั้นหายราวกับปลิดทิ้ง“

ดร. ดิเรกยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“ออไร่ กามโรคเป็นเรื่องเล็กสำหรับฉัน อ้า-ท่านมหาราชจันทรกุมารเคยประชวรด้วยโรคนี้ถึงกับชากระดูกขึ้นพริบไปทั่วพระองค์ ฉันฉินทยาให้เข็มเดียวพระองค์สามารถเสวยสาเกเชื่อมและปลากะเบนได้ในสองสามวัน“

พลผลมวิลก็บางๆ ส่งให้เจี๊หมอม

“เอาเสี่ยหน่อยเจี๊เพื่อความครึกครื้นในหมู่คณะ“

เจี๊หมอมยกมือไหว้พลเสี่ยก่อนจึงรับแก้วเหล้ามาจิบ ทันใดนั้นเองกิมหงวนก็มองดูนิกรแล้วร้องเอะอะเอ็ดตะโร

“อ้ายกร ชะ ชะ เผลอแพ้ลิบเดียวเล่นอัฐิเย็นเสียแล้ว เอาคืนมาตีๆ กำลังยากจนอย่าเล่นอย่างนี้“

นิกรทำหน้าตาย

“อะไร่กันวะ กันสาบานได้ ให้ก้าวไปนี่ซักแห่งๆ เหมือนหมาถูกยาเบือซีเฮ้า“

กิมหงวนหัวเราะ

“ดีแล้ว ใครเอาเงินของกันไปบาทหนึ่งขอให้กาพิขึ้นคอกหนึ่งเม็ด“

นิกรสะดุ้งโหยงรีบหยิบเงินที่วางอยู่บนตักคืนเสียหงวนโดยดี

“เล่นแข่งยังงี้ไม่เอาไวย หมื่นบาทก็หมื่นเม็ดขึ้นรอบคอกหมดเลย“

ทุกคนหัวเราะขึ้นพร้อมกัน พลกล่าวกับเจี๊หมอมว่า

“เจี๊หมอม พวกเราจะกลับไปอยู่บ้านตามเดิมแล้ว พรุ่งนี้ลาละนะเจี๊“

เจี๊หมอมยิ้มให้เขา

“ไม่ทำให้ดิฉันแปลกใจในชาวนีหรือคะ ดิฉันทราบดีว่าถึงอย่างไรคุณก็อยู่ที่นี้ไม่ได้นาน มีอย่างหรือคะทุกคนล้วนแต่เป็นเศรษฐีจะมาตกระกำลำบากอย่างนี้“

กิมหงวนว่า “ก่อนจะกลับไปบ้านคืนนี้พวกเราขอหมาเด็กๆ ของเจี๊หมอมตลอดคืน หมายความว่าหมาทั้งช่องเจี๊จะคิดเท่าไร“

เจี๊หมอมทำหูทวนตากระชดกระช้อย

“เราคนเดียวคิดราคาพิเศษค่ะ ดิฉันขอ ๕,๐๐๐ เท่านั้น”

กิมหงวนหยิบธนบัตรขึ้นมาอย่างลวกๆ แล้วส่งให้เจี๊หมอม

“เข้า-จ่ายเงินล่วงหน้าให้ก่อน แต่จำไว้ว่าเจี๊หมอมจะต้อนรับบุคคลภายนอกไม่ได้เป็นอันขาด”

“ค่ะ ค่ะ” พุดพลางรับเงินมาถือไว้ “ดิฉันจะให้นายเซิดเขาเขียนป้ายบอกพักรบแขวนไว้ที่รั้วบ้านคืนวันนี้
ค่ะ”

ดร. ดิเรกดูนิกรด้วยเสียงอันดัง

“เฮ้-คุยเสียบ้างโว้ย ตั้งหน้าตั้งตากินเอาก”

ทันใดนั้นเอง เจ้าแห้วก็ร้องบอกคณะพรรคสี่สหาย

“รับประทานแยะแล้วครับ เจ้าคุณกับคุณหญิงมาที่นี่ รับประทานกำลังลงจากรถครับ”

สี่สหายนั่งกตกรใจไปตามกัน เจ้าแห้วรีบมุดเข้าไปซ่อนตัวใต้โต๊ะรับประทานอาหารด้วยความเกรงกลัว
พลรีบบอกเจี๊หมอมอย่างละล่ำละลัก

“เร็ว-เจ๊ แอบไปซ่อนในห้องนอนพวกเราก่อน”

เจี๊หมอมยิ้มอย่างใจเย็น

“ไม่ต้องหรือค่ะ ฉันจะสมมุติตัวเป็นคุณนายเจ้าของบ้านนี้ ทำหน้าตายคุยกับเจ้าคุณและคุณหญิงท่าน
หลังจากที่คุณแนะนำดิฉันให้รู้จัก”

พลยิ้มออกมาได้

“ดีเหมือนกัน” แล้วเขาก็กล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา “นั่งเฉยๆ โว้ย พวกเรา”

ในเวลาเดียวกันนั้นเอง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดก็พากันเดินเคียงคู่กันตรงเข้าหยุดยืนหน้า
บันไดเรือนมังกาโลหลังนี้

“บ้านนี้ใช่หรือไม่ก็ไม่รู้” คุณหญิงวาดพูดขึ้นเปรยๆ

“ใช่ซีคุณหญิง ทาบก็วยเตี๋ยวและร้านแพงลอยนั้นยังงั้นละ ลองเรียกมันดูซี”

คุณหญิงวาดมองขึ้นไปบนเรือน

“พลเฮีย พล....”

นิกรโผล่หน้าตาออกมา เขาแกล้งตัดเสียงพูดให้เหมือนกับเสียงยี่เกตอนเจรจา

“เสียงใครมาอีกทีก็ทักหน้าบ้านหลังบ้าน หรือจะเป็นกองทัพเข้าศึกยกมาประชิดบ้านเมืองของเรา มองไป
ไม่เห็นอะไรได้แต่กลืนทะเลาะ”

“อ้ายบ้า” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ร้องลั่น

นิกรหันมามองดูคณะพรรคของเขาแล้วทำหน้าที่ เปิดบทเจรจาต่อไป

“กองทัพเข้าศึกยกมาตั้งล้าน เราคงจะรบศึกครั้งนี้ไม่ไหวแน่”

พลจู้ปากห้าม

“อย่าน่าอ้ายกร เดียวก็ถูกเตะไปตามกันเท่านั้น”

นิกรวิ่งเหยาะๆ กลับมานั่งที่ตามเดิม หลังจากนั้นเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็พาคุณหญิงวาดบุกเข้ามาในห้อง
สี่สหายมองดูท่านทั้งสองแล้วยกมือไหว้อย่างนอบน้อม เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มแห้งๆ เมื่อเห็นเจี๊หมอม แต่ทำเป็น
ไม่รู้จัก

“สวัสดีครับคุณพ่อคุณแม่” พลกล่าวทัก “เชิญนั่งซีครับ”

คุณหญิงวาดหน้าบึ้งบอกบุญไม่รับ

“ไม่มีเก้าอี้จะให้ที่นั่งที่ไหนละยะพอมหาจำเรียม”

พลกับดร.ดิเรกต่างลุกขึ้นแล้วเชิญให้เจ้าคุณประสิทธิ์กับคุณหญิงวาดนั่ง เมื่อท่านทั้งสองนั่งลงเรียบร้อย
นายแพทย์หนุ่มก็กล่าวว่า

“พวกเราอาจจนครับคุณอา ไม่มีโต๊ะเก้าอี้รับแขก ขอคุณมากนะครับที่กรุณามาเยี่ยมเรา”

เจ้าคุณว่า “ไม่ได้มาเยี่ยมโว้ย มาบังคับให้พวกแก่กลับบ้าน และต้องกลับเดี๋ยวนี้ นี่อ้ายแห้วหายไไหน

ล่ะ”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

“เป็นอหิวาห์ตายเมื่อวานขึ้นนี่เองครับ”

“อ๊วยตาย“ คุณหญิงอุทาน “แล้วเอาศพมันไปไว้ไหน“

อาเสี่ยหันมาทางนิกร

“แกเป็นคนจัดการศพอ้ายแห้วไม่ใช่หรือ“

นิกรยิ้มให้คุณหญิงวาด

“ผมเรียกปอเต็กตึ้งเอาไปฝังวัดดอนแล้วครับ“

เจ้าแห้วคลานออกมาจากใต้โต๊ะ คุณหญิงวาดแลเห็นเข้าก็ตกใจแล้วร้องสุดเสียง

“ว้าย-ผีหลอก“

เจ้าแห้วค่อยๆ ลุกขึ้นยืน ประนมมือไหว้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดอย่างนอบน้อม

“รับประทานยังไม่ตายหรือครับ รับประทานผมแอบอยู่ใต้โต๊ะพังก้าวอกุศลไมไหวเลยต้องแสดงตัว“

คุณหญิงเหม้มปากแน่น

“โอ้-เดี๋ยวแม่เตะคางหักเลย“

พลกล่าวแนะนำเจ้หน่อมให้รู้จักกับท่านทั้งสอง

“คุณนายครับ ท่านทั้งสองคือพระยาประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดคุณพ่อคุณแม่ของผมเอง“ แล้วเขาก็

หันมาทางเจ้าคุณและคุณหญิง “นี่คุณนายบรรหารวิสิทิจ ภรรยาพระบรรหารวิสิทิจเจ้าของบ้านที่ผมเช่าอยู่นี้ครับ ผมขอแนะนำให้คุณพ่อคุณแม่รู้จัก“

ต่างฝ่ายต่างยกมือไหว้กันตามธรรมเนียม

“ประทานโทษเถอะคะคุณนายคะ“ คุณหญิงวาดพูดยิ้มๆ “ดูเหมือนบ้านคุณนายอยู่ตรอกจันทรีใช้ไหม

คะ“

เจ้หน่อมยิ้มเล็กน้อย

“คะ ถูกแล้ว ดิฉันกับคุณพระอยู่ที่นั่นคะ“

คุณหญิงวาดเปลี่ยนสีหน้าเป็นบึ้งตึงทันที

“นี่ ฉันทถามจริงๆ เอะ เธอนะชื่ออะไร“

คราวนี้เจ้หน่อมยิ้มแหๆ

“ก็นางบรรหารวิสิทิจนะซีคะ“

“โกหก ฉันที้แหละเป็นเพื่อนกับคุณนายแจลัมหรือนางบรรหารวิสิทิจ คุณนายแจลัมมาเล่นไฟกับฉันที้ที่บ้านเพ็งกลับไปเมื่อตอน ๕ โมงเย็นนี้เอง ทำไมเธอถึงอวดอ้างตัวว่าเธอคือคุณนายแจลัม“

เจ้หน่อมร้องให้ทำปากแเบะน่าสงสาร

“คุณๆ กับอาเสี่ยแกบังคับดิฉันให้โกหกคะ“

“อ้าว“ สีสหายอุทานขึ้นพร้อมๆ กัน

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มองดูเจ้หน่อมอย่างขบขัน

“เธอชื่อถนอมหัวหน้าชองกาหรีใช้ไหมละ“

เจ้หน่อมสะอื้น ยกหลังมือเช็ดน้ำตาพลาญพุดพลาญ

“คะ ใช่คะ“

คุณหญิงวาดถอนหายใจหนักๆ แล้วกล่าวกับสีสหายด้วยเสียงเกรี้ยวกราด

“เตรียมตัวกลับบ้านเดี๋ยวนี้ ถ้าไม่กลับพวกแกจะเสียใจ เมียๆ ของพวกแกได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วที่จะฆ่าตัวตายในเวลาหนึ่งทุ่มตรง เว้นแต่ว่าแกจะกลับไปบ้านก่อนเวลาที่กล่าวนี้“

เสี่ยหงวนลืมนตาโพลง

“เป็นความจริงหรือครับ“

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ว่า “ถูกแล้ว แม่สีคนนั้นเตรียมปืนพกไว้คนละกระบอก นัดฆ่าตัวตายพร้อมๆ กันในเวลาหนึ่งทุ่มคืนนี้ อย่ารำไรอยู่เลย รีบกลับบ้านเถอะ“

พลพูดโพล่งขึ้นทันที

“ไปไว้วพวกเรา ทั้งบ้านให้เจ้าแห้วอยู่เฝ้าบ้าน“

เจี๊หนอมพูดเสริมขึ้น

“ไม่ต้องเฝ้าหรือคะ เครื่องเรือนเครื่องใช้ทั้งหมดนี่ยกให้ดิฉันก็แล้วกัน ล้วนแต่ของที่ไม่มีราคาค่างวดอะไร”

กิมหงวนกล่าวกับเจี๊หนอมอย่างใจดี

“เอา-ตกลง เรียกลูกน้องมาขนเอาไปเถอะเจ๊ แต่ว่า....เรื่องที่พวกเราเหมาไว้เอาไว้คืนพรุ่งนี้นะเจ๊”

“คะ อาเสี่ยกับคุณๆ รีบไปบ้านเถอะคะ มีเวลาอีกไม่ถึงชั่วโมงอย่างเพิ่งด่วนเป็นพอม่ายเลยนะคะ”

ทุกคนต่างลุกขึ้นจากโต๊ะรับประทานอาหาร คุณหญิงวาดเสีงเข้ามายืนข้างเจี๊หนอมแล้วกระซิบถาม

“พ่อหงวนเขาเหมาอะไรเธอ แม่หนอม”

เจี๊หนอมยิ้มเอียงอาย

“เหมาอย่างว่าคะ”

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วขึ้น

“อย่างว่านะมันอะไรละ บอกให้ดิฉันรู้หน่อยซีจ๊ะ”

สี่สหายต่างบึ้งไปไม่ให้เจี๊หนอมบอก แต่เจี๊หนอมเกรงใจคุณหญิงก็จำต้องเรียนให้ท่านทราบ

“อาเสี่ยแกเหมาเด็กๆ ของดิฉันในคืนพรุ่งนี้คะ”

“เหมาเท่าไร”

“ห้าพันเท่านั้นแหละคะ”

คุณหญิงยกมือตบอก หันมาทางอาเสี่ยกิมหงวน

“อนิจจังทุกซังเอ๊ย ถึงกับเหมาทหารทั้งช่องเขียวหรือพ่อหงวน เออแน่แล้วเธอจะสู้ไหวหรือ”

“แฮะ แฮะ ผมสี่คนครับ ลูกน้องเจี๊หนอมแปดคน นานที่ปีหนาก็ไม่เป็นไร เงินเพียงห้าพันบาท

ชนหน้าแข่งผมไม่ร่วง”

“เออ-กรรมเวร ไป-รีบไปกันเถอะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มให้เจี๊หนอม แล้วเปลอพุดว่า

“ไม่ได้พบกันปีกว่าแล้ว รู้สึกว่าเธออวบอ้วนขึ้นกว่าเก่ามาก”

คุณหญิงวาดลืมนตาโพลง

“อ้อ-ยังงี้เองเจ้าคุณ นี่หมายความว่าเจ้าคุณเคยมาเที่ยวช่องแม่หนอมใช่ไหมละ รู้จักกันแล้วแกลัง

ทำเป็นไม่รู้จัก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำหน้ากะเรียกระวาด

“คือว่า...ฉันเคยมาหาแม่หนอมครั้งเดียวเท่านั้น”

“ให้ตายโหงตายท่า”

“จ้ะ เจ้าคุณปัจจุบันฯ เขาชวนมา ชัดเขาไม่ได้ก็มากับเขาให้เด็กๆ มันนวดให้พอแก้เมื่อย”

“ดีแล้ว คินนี่นอนนอกมุ้งก็แล้วกัน”

“โถ-หนาวแม่”

คุณหญิงวาดมองดูคณะพรรคสี่สหาย

“ไปกันเสียทีซีชะพ่อคุณ อ้า-อ้ายแก้ว เอ็งจะกลับบ้านหรือจะอยู่กับแม่ถนอม”

เจ้าแก้วยิ้มแฉ่งๆ

“รับประทานกลับบ้านครับ”

คุณหญิงวาดเปลี่ยนสายตามาที่เจี๊หนอม

“ลาละนะแม่หนอม”

เจี๊หนอมประนมมือไหว้อย่างพิถีพิถันซึ่งคุณหญิงก็รีบรับไหว้ทันที

“สวัสดิ์คะ ท่านมีธุระอะไรละก่อเรียกใช้ดิฉันเถอะนะคะ”

“จั้นเรอะ ขอบใจมาก ขอให้อีกการชองกาหรือของแม่หนอมเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ นะจ๊ะ ฉันทาละ”

ครั้นแล้วคุณหญิงวาดก็พาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ออกไปจากห้องรับแขก สี่สหายและเจ้าแก้วต่างรำล้า

เจี๊หนอมแล้วตามท่านทั้งสองออกไป เจี๊หนอมออกมาส่งหน้าระเบียงเรือน

บ้าน “พัชรภรณ์”

นาฬิกาเรือนใหญ่ในห้องโถงชั้นล่างบอกเวลา ๑๘.๕๕ น. คนใช้ชายหญิงเกือบ ๑๐ คนยืนออบอ้อมอยู่ที่ประตูห้องโถงด้านหน้าตัวตึก ทุกคนมีสีหน้าแสดงความวิตกเป็นทุกข์ด้วยเกรงว่านายสาวของตนจะยิ่งตัวตายก่อนที่คณะพรรคสี่สหายจะมาถึงบ้าน

ละม่อมสาวใช้เก่าแก่ของเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มีท่าทางกระสับกระส่ายตลอดเวลา หล่อกมองดูนาฬิกาเรือนใหญ่แล้วกล่าวกับเพื่อนคนใช้ว่า

“อีก ๕ นาทีเท่านั้นคุณหญิงทั้งสี่คนก็จะฆ่าตัวตาย เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ขอให้พวกคุณผู้ชายมาทันเวลาเถอะ” คนใช้คนหนึ่งกล่าวขึ้นว่า

“ฉันคิดว่ามาทันนำพีม่อม”

“แกรู้ได้อย่างไร” ละม่อมถาม

นายมันหัวเราะเบาๆ

“ตามธรรมเนียมนางเอกหรือพระเอกไม่ตายหรือพีม่อม นั่นไงฉันว่าแล้ว รถลี้วเข้าประตูบ้านมาแล้ว”

ละม่อมกับพวกคนใช้ชายหญิงต่างเฮโลกันออกไปจากห้อง “คาดีแลค” เก๋งคลานเอื่อยๆ ตรงมาหยุดหน้าบันไดตึกพอดี ซึ่งพล พัทธภรณ์ทำหน้าที่เป็นคนขับ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดพร้อมด้วยสี่สหาย และเจ้าแห้วต่างพากันลงมาจากรถ ในเวลาเดียวกันนั่นเองเจ้าคุณปัจฉิมฯ ก็ออกมาจากห้องโถงอย่างร้อนรน

คุณหญิงวาดร้องถามเจ้าคุณปัจฉิมฯ ทันที

“แม่สี่คนตายแล้วหรือยังคะเจ้าคุณ”

“จวนแล้วครับคุณหญิง เร็วๆ หน่อยครับ เกือบทุ่มแล้ว โชคดีเหลือเกินที่เจ้าคุณกับคุณหญิงพาอ้ายลิงสี่ตัวกลับมาบ้านได้ทันเวลา”

ทุกคนเดินขึ้นมาบนตึก อาเสี้ยมให้เจ้าคุณปัจฉิมฯ แล้วกล่าวถาม

“เมื่อยๆ ของพวกเรายู่ที่ไหนล่ะครับ”

“อยู่ข้างบน ทั้งสี่คนมีปืนพกคนละกระบอกรวมกันอยู่ในห้องแก รีบขึ้นไปเถอะถ้ามันเอาจริงไว้ เขาหนักันตายหมู่”

นิกรร้องไห้โฮ ทุกคนพากันมองดูนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว พลยกมือตบหลังเพื่อนเกลอของเขา เป็นเชิงปลอบโยน

“ร้องให้ทำไมวะ เชื้อเถอะนำ อยากรู้ก็ไม่ตาย”

นิกรสะอื้นพลาบพุดพลาบ

“ก็นั่นนะซีกันถึงร้องไห้ ไปไว้ยพวกเรา”

ดร. ดิเรกกล่าวกับเสี่ยหงวนว่า

“ยูช่วยปลอบประภาหน่อยนะว่ากันมาแล้ว กันไม่มีเวลาสำหรับใคร กันจะไปห้องวิทยาศาสตร์และรีบสร้างดาวเทียมปล่อยขึ้นสู่อวกาศก่อนสองยามคืนนี้”

เจ้าแห้วหัวเราะหึๆ

“รีบประทานทำไมถึงสร้างเร็วนักล่ะครับคุณหมอ”

ดร. ดิเรกทำตาโต

“มือชั้นไอแล้วการสร้างดาวเทียมเป็นเรื่องซีผง”

ครั้นแล้วทุกคนก็พากันเข้าไปในห้องโถง เจ้าคุณปัจฉิมฯ เดินนำหน้าพาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด และสี่สหายกับเจ้าแห้วขึ้นบันไดไปชั้นบนของตัวตึกอย่างรีบร้อน ทุกคนตรงมาหยุดยืนหน้าห้องนอนของเสี่ยหงวน เจ้าคุณปัจฉิมฯ ยกมือเคาะประตูห้องตืดๆ กันหลายที

“เปิดประตูไว้ย ฝัวๆ ของพวกแกกลับมาบ้านแล้ว”

เสียงนาฬิกาในห้องโถงชั้นล่างดังกังวาน ๗ ครั้ง คุณหญิงวาดตกใจหน้าซีดเผือด

“เร็ว-ช่วยกันพังประตูห้องเข้าไปเถอะ อีหนูสี่คนที่อยู่ในห้องอย่างเพ็งยิงตัวตายไว้ย”

ทันใดนั้นเองเสียงปืนพกก็ดังขึ้นตืดๆ กันรวม ๔ นัด คุณหญิงวาดเป็นลมล้มลงสิ้นสติสมประดี

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ รีบทรุดตัวนั่ง แล้วกล่าวกับ ๔ สหายอย่างละล่ำละลัก

“ฟังประตูเข้าไปซิไวย้”

สี่สหายต่างมองดูหน้ากันด้วยความตกใจ ครั้นแล้วทั้ง ๔ คนก็ช่วยกันฟังประตูห้องนอนของเสี่ยหงวน ลักครู่หนึ่งกลอนข้างในก็หลุดออก เมื่อสี่สหายพร้อมใจกันวิ่งเข้าหาบานประตูและใช้ไหล่กระแทกบานประตูก็เปิด พลั้วะออก ทั้งสี่คนเสี่ยหลักวิ่งถลาเข้าไปในห้อง เจ้าคุณปัจจนิกฯ รีบติดตามเข้ามา

นั้นทา, นวลลออ, ประภา, และประไพ นอนเรียงกันอยู่กลางห้องในท่าทางหงายและหลับตาพริ้ม ทุกคนถือปืนพกอยู่ในมือข้างขวา คณะพรคสี่สหายจ้องมองดูเมียของตนอย่างตื่นๆ นิกรยิ้มออกมาได้ เขากล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะว่า

“เมียเรามีวิธียิงตัวตายแบบเท่คินิค หารุกกระสุนไม่พบ แน่ะ-พีนันยิ้มแล้ว”

นั้นทาทำตาดิบๆ หุดยิ้มทันที อาเสี่ยกิมหงวนก้มตัวลงยกมือขวาจี๋เอวนวลลออค่อนข้างแรง นวลลออชี้จี้กระจี้กั๊นรนแล้วหัวเราะลั่น

“อย่า-อย่าเล่น เฮียนี้บ้าจริง” แล้วหล่อนก็พรวดพราดลุกขึ้นยืน

นิกรพิวปากเบาๆ ก้มลงยกมือจับคางเมียรักของเขา

“เมียจ๋าอย่าเพิ่งตายเลย เอาไว้ตายพร้อมๆ กันดีกว่า” ประไพพูดกับนิกรทั้งๆ ที่หลับตาพริ้ม

“ไม่รู้ เขาตายแล้วอย่ามาพูดอะไรกับเขานะ”

นิกรหัวเราะ

“ลุกขึ้นนำไฟ นอนลงไปได้ ไม่ลุกขึ้นนะ”

“ว้าย อย่าเล่นนะ” ประไพเอ็ดตะโรลั่นแล้วรีบลุกขึ้นยืน

พลประคองนั้นทาเมียรักของเขาให้ลุกขึ้นยืน คงเหลือประภาคนเดียวที่นอนอยู่กลางห้อง ขณะนั้น เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้ประคองคุณหญิงวาดของท่านเดินเข้ามาในห้อง พอแลเห็นประภาคุณหญิงวาดก็กล่าวขึ้นทันที

“เขาเลิกเล่นกันแล้วไวย้ยายภา ลุกขึ้นเสี่ยทีซี”

ประภาสึมตาโพลง ถือปืนพกคู่มือลุกขึ้นยืนแล้วยิ้มเอียงอาย

“ดิเรกล่ะคะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ตอบแทนคุณหญิงวาด

“อยู่ในห้องวิทยาศาสตร์ เห็นบอกว่าจะรีบสร้างดาวเทียมปล่อยขึ้นไปแข่งกับสปุตนิกของรัสเซียในคืนวันนี้”

กิมหงวนยกมือขวาประคองกอดภรรยาอดรักของเขาแล้วกล่าวกับทุกคนว่า

“ประทานโทษครับ ท่านสุภาพบุรุษและสตรีทั้งหลายนี้เป็นห้องนอนส่วนตัวของผม ผมต้องการอยู่กับเมียผมโดยเฉพาะ จากกันไปตั้ง ๑๕ วันแล้วครับโปรดเห็นใจผมบ้าง”

นวลลออยกกำปั้นทุบอาเสี่ยสามสี่ทีติดๆ กัน เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้น พล พัชรภรณ์จึงมีอนันทาออกไปจากห้องนอนของเสี่ยหงวน เขาพาหล่อนมายืนที่ราวลูกกรงหลังตึกแล้วสวมกอดนั้นทาด้วยความรัก

“นั่นจ๋า สำหรับพีน่ะไม่มีอะไรหรือ เห็นอ้ายสามคนมันบ้าก็เลยบ้าไปตามมันด้วย ความจริงคิดถึงนั้นแทบตายใจจะขาดเซียวทูนหัว”

นิกรจูงมือประไพออกมาจากห้อง

“ไฟจ๋า ไหนๆ พี่ก็กลับมารับขวัญแล้ว อย่าร้องไห้เลยคนดีไปนอนคุยกันที่ห้องเราเถอะพี่จะเกาหลังให้”

พลกับนิกรต่างยิ้มให้กัน และแล้วต่างก็พาเมียรักของตนไปห้องนอน เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินนำหน้า เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาดและประภาออกมาจากห้อง ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับลูกสาวคนโตของท่านว่า

“ไป-ลงไปหาตึกแรกที่ห้องวิทยาศาสตร์เดี๋ยวนี้ เลิกชมชู้ฟัวเสี่ยทีนะถ้ายังนิยมระบบซ่อมอ้ายสี่คนก็จะหนีไปจากบ้านอีกและคงจะเตลิดเปิดเปิงไปเลย”

ประภายิ้มเล็กน้อย

“คะ พวกเรากดลงกันแล้วคะว่า ต่อไปนี้เราจะเคารพรักฟัว จะยอมตกเป็นเบี้ยล่างของฟัวตลอดไป”

“เออ ดีมากลูกรักของพ่อ เป็นผู้หญิงอย่าพยายามเป็นเบี้ยบนฟัวเป็นอันขาด”

ประภาเดินไปจากที่นั่น ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามต่างยิ้มให้กัน

“หมดเรื่องกันทีละเรา“ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“ยังครับ ยังไม่หมด ผมจะต้องแก้แค้นอัยสีก่อนเสียก่อนโดยวิธีหนามยอกเอาหนามบ่ง เจ็บใจนัก มันทำให้ผมกับอิหนูทั้งสี่คนอ่อนเพลียไปหมดเหมือนกับเป็นอหิวาต์“

คุณหญิงวาดหัวเราะลั่น

“เจ้าคุณจะแก้แค้นหรือคะ“

“ครับ ผมเจ็บใจนัก ดิเรกมันไม่มาจะทำพ้อตาเลย แกงโก้ของมันทำให้ผมแทบนอนแบบ ทั้งลงทั้งรอก แม่สี่คนก็พลอยแย้ไปตามกัน“

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะ

“เจ้าคุณจะแก้แค้นก็ตามใจ แต่เจ้าพลกับเจ้ากรและเจ้าหงวนไม่ใช่ตัวการนี่นา เอาดิเรกคนเดียวซีครับ“

“งั้นหรือครับ ถ้าเช่นนั้นผมจะเล่นงานเจ้าดิเรกคนเดียว ผมเตรียมสลดไว้แล้ว ประเดี๋ยวผมจะสมคบกับนังม่อมแก้แค้นดิเรกให้ได้“

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามพากันเดินผ่านเฉลียงหลัง เจ้าคุณปัจจนิกฯ เลี้ยวลงบันไดไปข้างล่าง

บ้าน “พัชรารณ” สว่างไสวด้วยแสงไฟฟ้า เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินตามหาละม่อมจนทั่วตึก ในที่สุดท่านก็พบละม่อมยืนรืดเสื่อผ้าอยู่ในห้องๆ หนึ่ง เจ้าคุณยิ้มแป้นเดินเข้ามาหาแล้วกล่าวกับละม่อมเบาๆ

“ม่อมโวย เอ็งอยากได้เงินใช้บ้างไหม“

สาวใช้ยิ้มอายๆ

“ท่านอย่ามายุ่งกับม่อมเลยคะ ม่อมไม่สวยไม่งามหรือคะ“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กลืนน้ำลายเอือก

“ปู่ไร่-อีเวรเอีย ชำนะเตะบีบไม่ดังแล้ว เป่าซี่ไถ่ก็ไม่ฟัง ข้าไม่ได้จับเอ็งเข้าใจไหม ที่ถามว่าอยากได้เงินใช้ไหมนะหมายความว่าข้าจะวานให้เอ็งทำอะไรสักหน่อย“

ละม่อมหัวเราะหน้าเป็น

“ได้คะ ท่านจะให้ม่อมทำอะไรล่ะคะ“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบท่อกระดาษท่อหนึ่งออกมา

“เก็บสลดไว้ เอ็งคอยสังเกตดูว่าถ้าดิเรกมันนั่งคุยกับข้าสองต่อสองเอ็งต้องรีบจัดน้ำส้มไปสองแก้ว แก้วหนึ่งมีน้ำส้มเต็มแก้ว อีกแก้วมีน้ำส้มเพียงครึ่งแก้วและแก้วนั้นเอ็งต้องเอาสลดใส่ลงไป เข้าใจไหมละ เวลายกไปตั้งที่โต๊ะเอ็งต้องหันแก้วไม่ได้ใส่สลดมาทางข้า ถ้าเอ็งทำได้สำเร็จพรุ่งนี้ข้าให้เอ็งพันบาท“

“จริงๆ หรือคะ“ ละม่อมถามด้วยความตื่นเต็นยินดี

“เออเข้าใจจริงๆ ต้องทำให้ได้ตามที่สั่งนะ“

“คะ ม่อมรับรองคะ“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินออกไปจากห้องนั้นด้วยความดีใจ พอเข้ามาให้ห้องโถงท่านก็แลเห็น ดร. ดิเรกกับประภายืนสนทนากันอยู่ข้างเครื่องโทรภาพ ดร. ดิเรกกล่าวกับพ้อตาของเขาทันที

“คุณพ้อครับ ผมกับภรรยาพร้อมกันแล้วครับ ต่อไปเราจะไม่มีวันบาดหมางกันอีกเลย“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินเข้ามาหา

“พ้อดีใจด้วยดิเรก อ้า-พ้อมีเรื่องสำคัญเกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บของพ้ออยากจะปรึกษาหาหรือกับแกสักหน่อย อ้า-คือว่า--“ แล้วท่านก็หันมาทางลูกสาวคนโตของท่าน “พ้ออยากจะพูดกับดิเรกโดยเฉพาะ“

ประภายิ้มอ่อนหวานแล้วกล่าวกับสามีของเธอ

“ภาจะขึ้นไปพักก่อนนะคะ“

“ออะไร“

ประภาพาตัวเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับ ดร. ดิเรกพากันไปนั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน เบื้องหน้าโซฟานั้นมีโต๊ะสี่เหลี่ยมตั้งอยู่

“คุณพ้อเป็นอะไรไปล่ะครับ“ ดิเรกถามอย่างสนใจ

“พอรู้สึกว่ามีเพื่อนนอนไม่ใคร่หลับและท้องผูก“

ละม่อมโผล่หน้าเมียงมองอยู่นอกประตู เจ้าคุณปัจจุบันก็แลเห็นเข้าก็พยักพืดกับสาวใช้เป็นการหมาย
ดร. ดิเรกกล่าวกับพ่อตาของเขาว่า

“เห็นจะไม่มีอะไรหรือครับคุณพ่อ คนที่มีอายุในวัยชราที่มักจะนอนน้อยหรือนอนไม่ใคร่หลับ เรื่องท้อง
ผูกแก้ง่ายครับ คุณพ่อต้องทานผลไม้และนมสดให้มาก“

“เออเห็นจะจริง ปีนี้พอรู้สึกว่าร่วงโรยไปมาก“

“นั่นนะซีครับ ถ้าอย่างใดคุณพ่อควรจะทำพินัยกรรมไว้ให้เรียบร้อย“

ท่านเจ้าคุณถลนน้ำลายเอือก

“หมายความว่าพ่อล้มเจ็บแก่จะปล่อยให้ตายยังงั้นหรือ“

ดิเรกหัวเราะ ละม่อมถือถาดเงินใส่แก้วน้ำผลส้มคั้นเดินเข้ามาวางลงบนโต๊ะ แก้วที่อยู่ทางด้าน
เจ้าคุณปัจจุบัน มีน้ำผลส้มเกือบเต็ม แต่ทางด้าน ดร. ดิเรกมีเพียงครึ่งแก้ว พอละม่อมเดินไปจากที่นั้น
เจ้าคุณปัจจุบัน ก็ยกแก้วน้ำส้มขึ้นดื่มประมาณครึ่งแก้วแล้ววางไว้ในถาดตามเดิม ท่านเจ้าคุณเอื้อมมือเปิดกล่อง
ซิการ์บนโต๊ะหยิบขึ้นมาจุดสูบมวนหนึ่ง ระหว่างที่ท่านจุดซิการ์ ดร. ดิเรก ได้ใช้ความว่องไวลับเปลี่ยนแก้วน้ำส้ม
ทันที

เจ้าคุณปัจจุบัน กล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม

“เติมน้ำส้มเสียหน่อยซีดิเรก“

นายแพทย์หนุ่มยกแก้วน้ำส้มขึ้นมาถือไว้

“ผมจะดื่มให้พรคุณพ่อ“

เจ้าคุณปัจจุบัน ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ คว้าแก้วน้ำส้มที่มีสลอดยกขึ้นมาชนแก้วกับดิเรกทันที ลูกเขยกับ
พ่อตาต่างเติมน้ำส้มจนหมดแก้ว

“ขอให้คุณพ่อมีความสุขความเจริญมีสุขภาพสมบูรณ์ดีนะครับ“

เจ้าคุณปัจจุบัน หัวเราะก๊าก

“ฮะ ฮะ อ้ายหมอโวย พรของแกฉันไม่ปรารถนาหรือ ฟังรู้ไว้เถอะว่าบัดนี้ฉันได้แก่แค่นแกสำเร็จแล้ว
แก้วน้ำส้มที่แกดื่มเข้าไปนะพ่อสั่งให้ละม่อมเอาสลอดใส่ลงไปด้วย ฮะ ฮะ ประเดี๋ยวเถอะได้รู้ดีรู้ชั่วกัน“

ดร. ดิเรกยิ้มเป็น

“ซอซี ผมเสียใจที่จะเรียนให้ทราบว่ ขณะที่คุณพ่อจุดซิการ์สูบผมได้ถึงโอกาสลับเปลี่ยนแก้วกับคุณพ่อ
ครับ เป็นอันว่าทุกขโศกขณานัง“

“โเฮ๊ย“ เจ้าคุณร้องเสียงหลง “จริงๆ หรือโวย“

“ออไร“

“อ้อย.....กูตายแน่ เมื่อกลางวันก็ถึงกับคลานออกจากห้องส้วมที่หนึ่งแล้ว“

ทันใดนั้นเองประไพก็วิ่งกระหืดกระหอบลงบันไดมาอย่างร้อนรน หล่อนหยุดยืนที่ชั้นพักบันไดแล้วร้อง
บอกเจ้าคุณปัจจุบันว่า

“คุณพ่อ...อาเสี่ยข้อมคุณนวลแยแล้วคะ ขึ้นไปห้ามหน่อยซีคะ“

เจ้าคุณปัจจุบัน กับดร.ดิเรกต่างผุดลุกขึ้นพร้อมๆ กันแล้ววิ่งแข่งกันขึ้นบันไดไปชั้นบน

ที่หน้าห้องกิมหงวน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาดพร้อมด้วยพล, นันทา, นิกร, ประภาฮีนอกกันอยู่
เมื่อเจ้าคุณปัจจุบัน กับ ดร. ดิเรก และประไพวิ่งเข้ามารวมกลุ่ม เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็กล่าวกับเจ้าคุณปัจจุบัน
ว่า

“อ้ายหงวนเลวมาก ข้อมเมียและขูไม่ให้ใครเข้าไปในห้องของมัน“

เสียงกิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น

“คนอื่นธุระไม่ใช่โวย ใครเข้ามาพ่อยิงแหลกไปเลย ทีหลังจะข้อมตัวข่มขู่ตัวอีกไหม...นี่แน่ะ ฉันทอม
ให้เธอข่มขู่มาหลายปีแล้ว นี่แน่ะ...จงท่องน้กที่เขาไม่สู้ก็เพราะไม่อยากจะข่มเหงผู้หญิง ต่อไปนี้นั้นไม่ยอมเป็น
ลูกไล่เธออีกแล้ว“

เสียงดังโครมครามดังลั่นห้อง แล้วก็มีเสียงนวลลอร้องขอความช่วยเหลือ

“ว้าย...ตายแล้ว ช่วยด้วย...เฮียขา...นวลกลัวแล้วค่ะ โอ้ย-อย่าหักแขนซีคะ“

พลมองดูหน้านิกรกับ ดร. ดิเรก แล้วกล่าวว่า

“อย่างนี้กันหนไม่ได้ ช่วยกันฟังประตูไว้ด้วยกันจะกระแทกหน้าอ้ายหงวนเอง“

สามสหายช่วยกันฟังประตูทันที กลอนข้างในซึ่งซำรุดอยู่แล้วหลุดออก ทุกคนกรูกันเข้ามาในห้อง แต่แล้วภาพที่เห็นก็กลายเป็นสิ่งตรงข้ามกับเสียงที่ร้องตะโกนโหวกๆ ของเสี่ยหงวน

นวลล่อนนึ่งคล่อมหน้าอกอาเสี่ยซึ่งนอนหงายอยู่ข้างล่าง นวลล่อฮึกชวนและทูปตีอาเสี่ยอย่างชุ่มมือ เสียงกิมหงวนร้องลั่น

“เธออดตีนัก ฉันต้องสั่งสอนเธอ“

นวลล่อทูปตีกิมหงวนพลาจร้องพลาจ

“ว้าย...ช่วยด้วยคะ เฮียฆ่าดิฉันแล้ว“

คุณหญิงวาดย่องเข้ามายกมือเชกบาลนวลล่อตั้งโป๊ก นวลล่อเงยหน้าขึ้น พอแลเห็นคณะพรรคสี่สหายหล่อนก็อ้ายม้วนตัวรีบลุกขึ้นยืน

ไม่มีใครสนใจกับเสี่ยหงวนและนวลล่ออีก ทุกคนย่อยๆ กันออกไปจากห้องนอนของเสี่ยหงวนและยืนจับกลุ่มวิจารณ์กัน

“อ้ายเรานึกว่าายนวลตายแล้ว“ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดยิ้มๆ “ที่แท้ตรงกันข้าม“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลั่นศึระชะๆ

“พัวเมียคู่นี้มันต้องตีกันตลอดชาติ ผมรับรองว่าถึงอย่างไรก็หย่าร้างกันไม่ได้“ พุดจบท่านก็สะดุ้งเฮือก

“อุ๊บ...“

คุณหญิงขมวดคิ้วย่น

“เป็นอะไรไปหรือคะเจ้าคุณ“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ บีบขานแน่นแล้วพินยัม

“แฮะ แฮะ ไม่มีอะไรหรือครับ“ พุดจบท่านก็ร้องสุดเสียง “ว้าย-ตายแล้วตู“

แล้วท่านก็วิ่งอ้าวไปจากที่นั้นอย่างไม่คิดชีวิต ทุกคนมองตามอย่างแปลกใจ ส่วน ดร. ดิเรกหัวเราะ

งอหาย

อวสาน